

Добрѣ, но тази философия има отношение къмъ живота, къмъ една велика реалностъ, която трѣбва да провѣрjаваме всѣки день, всѣки часъ, всѣка минута, всѣка секунда, защото трѣбва да работимъ, да градимъ. И се питаме; защо сж тѣзи нещастия? На-ли имате положителна философия, вие сте умни хора, измѣрвате пространствата, небето; знаете колко звѣзди има на небето; знаете да правитѣ разни съединения, знаете какво е кислородъ, водородъ, азотъ а не знаете да уредите вашия домъ. Значи, има нѣща, които не знаете. Нѣкои казватъ: „Тамъ има нѣща непостижими“. Но като говоримъ върху тия пѣща, всѣко нѣщо е относително — не е абсолютно непостижимо. Всѣко нѣщо е постижимо, но изисква врѣме за разбиранieto му. Едно дѣте първо почне да разбира малко, послѣ повѣчко и повѣчко и, като стане възрастно, неговиятъ възгледъ върху свѣта се измѣнява. И сега задавамъ ви този въпросъ: като дойдете пакъ слѣдъ хилядо години на земята, какви ще бждатъ вашитѣ възгледи? Разбира се, ще бждатъ като сегашнитѣ, плюсъ нѣщо — едно и отгорѣ плюсъ.

Да се повърна. Туй различие зъщо е? Хората не трѣбва да бждатъ еднакви. Законътъ е такъвъ, че хората по същество сж еднакви, но различни по степенъ: всѣкога трѣбва да съществува разлика между хората. Това е божественъ законъ. И ако искате нѣкой човѣкъ да ви обича, между него и васъ трѣбва да има разлика, но тя трѣбва да бжде хармонична — както въ тоноветѣ на музиката има различие, и именно въ това хармонично съчетание на това различие седи хармонията, отъ която ние се възхищаваме. Да дойдемъ до обѣсне-